

for Udviklingen herhjemme indføre. Saa er man fuldkommen sikret, og saa vil man kunne bevare de frivillige Korps, der har deres meget store Betydning baade for Ungdommens fysiske og for dens aandelige Opdragelse.

Dernæst protesterede det ærede Medlem Hr. P. Munch mod noget, jeg havde sagt om russisk Militærvæsen, og sagde, at det var nu kun Halvdelen af, hvad Zarriget i sin Tid havde haft. Denne Paa-stand tror jeg vil være vanskelig at opret-holde. Nu er naturligvis Kilderne med Hensyn til det russiske Militærvæsen ikke rigtflydende, men efter hvad der er sagt mig fra Folk, der har noget Kendskab til, hvad disse Kilder bringer, er Forholdet det, at før Krigen havde man en Rekrutudskrivning i det da meget større Zarrige paa ca. 500 000 Mand, medens man nu har saadant noget som 900 000. Heraf gaar dog kun ca. 300 000 ind i den aktive Hær, men selv om man kun regner med 2 Aargange — der har de nemlig 2-aarig Tjenestetid —, vil man allerede derved komme op paa en Styrke af ca. 600 000 Mand som Fredsstyrke, og lægger man dertil de 600 000, som aarlig udskrives til anden Uddannelse, og som ligger inde i fra 8 til 12 Maaneder, vil det let ses, at den russiske Fredsstyrke maa variere imellem saadant noget som 800 000 og 1 200 000 Mand, og deroverfor staar Zarrigets paa ca. 1 300 000 Mand, hvoraf ca. to Trediedele, altsaa 800 000—900 000, i Europa. Med andre Ord, det er et Spørgsmaal, der staar aabent, hvilken Fredsstyrke der er størst, den, som Sovjetrusland har i Øjeblikket, eller den, som Zarriget havde umiddelbart før Krigen. Men sikkert er det, at der i Rusland sættes et meget stort og energisk Arbejde ind paa at skabe en stærk Hær og udvikle et meget stærkt Flyvevæsen. At de ogsaa interesserer sig overordentlig for Giftgaskrigen, fremgaar af Brevkort, jeg har set, som man har udbredt derovre; ganske paa samme Maade, som Tyskerne i sin Tid agiterede for deres Flaadeforening, saaledes agiterer Russerne nu for en Gift-gasforening og opfordrer Folk til at melde sig ind i den ved Fremstilling af meget hyggelige Brevkort.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch var meget vred paa Udtrykket „Nøglen til Østersøen“. Dette Udtryk er nu ikke saa let at slippe udenom, og der er jo ingen, der har staaet det saa nær i Praksis som det ærede Medlem, for den Gang han sad som Krigsminister, skrev Tyskland til Danmark, at idet Danmark nu havde foretaget

Minespærringen i Store Bælt, overgav Tyskland Nøglerne til Østersøen i Danmarks Hænder. Det er altsaa den seneste historiske Baggrund for at tale om Nøglen til Østersøen, og den Baggrund er ikke helt daarlig.

Naar det ærede Medlem derefter blidt haanende omtalte Ordningen af 1922, og hvad den formaaede, er dertil kun at sige, at det ærede Medlem ogsaa udøste sin Haans righoldige Skaaler over Ordningen af 1909, som dog i 1914 viste sig at rumme visse Momenter af Værdi, og som det ærede Medlem i øvrigt udnyttede og udviklede paa en Maade, for hvilken han altid vil være sikker paa min varmeste Anerkendelse, thi den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en Stad, og i Retning af Overvindelse af sig selv staar det ærede Medlem virkelig som et uovertræffeligt Mønster i Danmarks nyere Historie.

Det ærede Medlem sagde med Hensyn til den Afrustningskonference, som man venter efter Locarno, at den kunde lade vente længe paa sig, navnlig kunde Resultaterne lade vente paa sig. Det ærede Medlem antydede endogsaa noget saa frygteligt som, at det kunde vare saa længe, at der maaske her i Landet fandt en Omgruppering af de politiske Magtforhold Sted. Maa jeg spørge, om det maaske er Forklaringen paa, at vi nu, kun to Aar efter, at vi har faaet gennemført en Militærordning, paa ny skal drøfte dette Spørgsmaal og drøfte det fortsat og længe? Forklaringen er altsaa den, at man ønsker om muligt at gennemtrumfe en Ordning, inden man atter mister Flertallet; jeg forstod, at det ærede Medlem venter — og det tror jeg, han har Ret i —, at det vil ske ved det første Valg.

Endelig mundede det ærede Medlems Anbefaling for Hjertebarnet — det Forslag, der foreligger her — ud i dette, at Danmarks fredelige Fremtid ved dette Forslag var mindst lige saa godt, ja, bedre betrygget end ved et Forsvarsvæsen. Jeg maa sige, at jeg har aldrig hørt Anbefalingen fremtræde under en saa lidet selv-sikker, en saa tiltalende beskeden Form; men det er jo altid en Udvikling, og en Udvikling, som er ganske interessant at se. Skal man dømme efter de Talere, der har været fremme til Forsvar for dette Forslag, skal man dømme efter den Varme, hvormed de har talt, saa maa man sige, at deres Tro paa dette Forslag, paa dets heldbringende Egenskaber og paa dets Gennemførlighed er saare ringe.

Den højtærede Udenrigsminister har